

Panium - Nummer nitten

De Store: Antiokus, Konstantin og den sidste præsident

Jeff Pippenger

2026-03-01

Nøglen til ret at udlægge vers ti til seksten i Daniel elleve findes i de grundlæggende profetiske anvendelser, som blev benyttet for over tredive år siden, i 1996, da magasinet *The Time of the End* blev udgivet. Tredive år senere har Herren åbenbaret, at endnu et profetisk budskab skal formaliseres, ligesom det milleritiske budskab blev formaliseret i 1831. I denne trediveårige periodes omega-historie fremstilles det budskab, der skal formaliseres, som en korrektion af et tidligere budskab om islam, som repræsenteret ved Josiah Litch, og også som et korrigeret budskab om den lukkede dør, som repræsenteret ved Samuel Snow, hvilket er symbolet på lignelsen om de ti jomfruer. Et budskab om islam, ledsaget af en advarsel om nådetidens gradvise lukkede døre, efterhånden som Kristus fuldender sit domsværk, vil blive forkyndt. Budskabet er todelt og besidder en indre og en ydre linje, som igen repræsenterer de første to trin i den tretrins prøveproces, der altid finder sted, når en profeti bliver afseglet, som det var med Jesu Kristi åbenbaring den 31. december 2023.

Tidsskriftet **The Time of the End** indeholder den grundlæggende oversigt over Amerikas fremtid, sådan som den fremstilles i de sidste seks vers af Daniel elleve, hvilke blev oplåst ved endetiden i 1989. Tidsskriftet har været offentligt tilgængeligt i tredive år, og ingen så, at et hovedtema i tidsskriftet var den religiøse kamp mellem kommunismen og kirkerne under katolicismens indflydelse, især i Ukraine. Denne religiøse kamp fra perioden omkring 1989 forklarer sammenhængen for Putins religiøse fald, sådan som det fremstilles ved Ptolemæus og Uzzija i det oprør, som de begge gav udtryk for ved templet i Jerusalem. Templet i Jerusalem var Uzzijas tempel, ikke Ptolemæus' tempel. Både Putin og Zelenskyj vanhelliger det samme tempel på to forskellige måder; den ene som en egypter og den anden som en jøde.

Den kirke, som i 1989 kæmpede imod sydens konge, var den katolske kirke. Og hvorfor ikke? Frankrigs ateisme tilføjede nordens konge det dødbringende sår i 1798, så hvorfor skulle pavedømmet ikke gengælde ateismens langvarige forfølgelse af den katolske kirke, især i Ukraine? Endnu mere betydningsfuldt er det, at dette klare vidnesbyrd om Ukraine kom fra en publikation i 1996, som citerede de sekulære historikere angående historien om 1989. Nu, da Herren ophæver beseglingen af den skjulte historie i vers fyrre, har Han peget på kampen mellem to ortodokse kirker for at tilvejebringe den profetiske og historiske sammenhæng for slaget ved Raphia og dets efterspil, og Han havde allerede medtaget de nødvendige indsigter i tidsskriftet *The Time of the End*, som blev udgivet for tredive år siden.

Napoleons undergang svarer til Lenins, Stalins og Sovjetunionens systems gradvise undergang. Da det profetiske sydlige rige flyttede sin hovedstad til Rusland, fandt der to store revolutioner sted i 1917. Den første er det, der kaldes den russiske revolution, hvor zaren blev styrtet, og derefter fulgte i samme år den bolsjevikiske revolution, som førte til borgerkrigen fra 1917 til 1922. I 1922

blev Sovjetunionen dannet.

Ruslands begyndelse som den åndelige sydens konge repræsenterede en tottrinsrevolution, der førte til borgerkrig og derefter til dannelsen af et forbund af lande. Sovjetunionens sammenbrud skete ligeledes i to trin, begyndende med nedrivningen af Berlinmuren den 9. november 1989, hvilket derpå førte til Sovjetunionens opløsning den 31. december 1991. Som Ruslands sidste hersker, sydens konge, blev Vladimir Putin forebilledliggjort ved den første russiske hersker — Vladimir Lenin.

Vladimir betyder „en stor leder“, og Putin betyder „vejen“. Lenin betyder „en stor flod“, men Vladimir Lenin valgte navnet Lenin for at skjule sit virkelige navn, som var Vladimir Iljitj Uljanov. Iljitj betyder „Elijas søn“, og Uljanov betyder „Elijas ungdommelige søn“.

Den store russiske leder på den vej, i den historie, som er fremstillet ved slaget ved Raphia i 217 f.Kr., blev foregrebet ved Ruslands første leder, som i skikkelse af Vladimir Lenin var den store lederskikkelse ved den mægtige flod, men som skjulte sit navn. Et navn er et symbol på karakter, og at Vladimir skjulte sine to navne, fremstiller en karakter, der valgte en stor flod af politisk tankegang frem for en karakter repræsenteret ved Elias, hvilket betyder: „Gud er Jehova.“ Ateismens rod er fornægtelsen af Gud, og ateisme er et fremtrædende kendetegn ved sydens konge. Lenins andet og tredje fornavn fremhæver Elias og hans søn, og afslutningen på Rusland som sydens konge er repræsenteret ved Ptolemæus IV, som sejrede i slaget ved Raphia, men da Antiochos vendte tilbage i 200 f.Kr. ved slaget ved Panium, var det da Ptolemæus' femårige søn, der herskede. Lenins to oprindelige navne identificerer Elias og hans søn og svarer til Ptolemæus og hans søn. Elias og budskabet til hans børn forekommer i de sidste dage, umiddelbart før „Herrens store og frygtelige dag“, hvilket også er det sted, hvor slagene ved Raphia og Panium er placeret.

Se, jeg sender jer profeten Elias, før Herrens store og frygtelige dag kommer. Og han skal vende fædrenes hjerte til børnene og børnenes hjerte til deres fædre, for at jeg ikke skal komme og slå landet med forbandelse. Malakias 4,5-6.

Vidnesbyrdet om Uzzija og Ptolemæus falder sammen i vers elleve i Daniel elleve, og Uzzija levede i elleve år efter sit oprør og sin spedalskhed; hvorimod Ptolemæus regerede i i alt sytten år, hvilket er det samme antal år som mellem slagene i vers elleve og vers femten. Den 250-årige profeti, som begyndte i 457 f.Kr., endte i 207 f.Kr. midt mellem disse to slag; ti år efter Raphia og syv år før Panium. Ptolemæus IV's regering begyndte i 221 f.Kr., og han døde i 204 f.Kr., så Ptolemæus' sytten år er ikke den samme linje som de sytten år fra Raphia til Panium. Heller ikke er de de samme sytten år, som fremstilles ved afslutningen af den 250-årige profeti, der begynder med Nero i år 64 og ender i 313. Fra 313 til den første søndagslov i 321 er der otte år, og ni år senere, i 330, delte Konstantin riget i øst og vest.

I den meget nære fremtid vil Putin og Rusland besejre Ukraine, og fodsporene fra Ptolemæus og Uzzija vil begynde at gentage sig i den historie, som er fremstillet i vers tolv. De to bibelske vidner placerer den endelige krise for Putin i en krise mellem kirke og stat. Deres oprør blev åbenbart ved templet i Jerusalem og identificerer således Uzzijas tempel og religion som punktet for den

profetiske reference.

Zelenskyj, som betyder „grøn“, er marionet for Den Europæiske Unions og De Forenede Nationers globalistiske bureaukrater, hvis globalistiske dagsorden rammende repræsenteres af den grønne politiske bevægelse, der tilbyder moder jord. Det er passende, at Zelenskyj var skuespiller, for han er tydeligvis stedfortræder for andre magter, og betydningen af hans navn, „grøn“, identificerer den politiske filosofi, som styrer hans bevægelser på menneskehedens histories skakbræt. Skakmat venter lige om hjørnet for Zelenskyj.

I denne afsluttende historie vil Uzzijas og Ptolemæus' oprør atter blive udspillet, men Ptolemæus (Putin) døde fire år før slaget ved Panium, og den sidste hersker over sydens konge er repræsenteret ved et femårigt barn, som styres af en række korrupte og inkompetente regenter.

Ptolemaios V var kun omkring 5–6 år gammel, da han besteg tronen i 204 f.Kr. (efter sin faders mystiske død), og det ptolemæiske rige blev lammet af en række uduelige eller korrupte formynderskabsregeringer under hans regeringstid. Det første formynderskab varede fra 204–202 f.Kr., efter at Ptolemaios IV's død var blevet holdt skjult, og hans moder Arsinoe III myrdet. Hofyndlingene Sosibios, en mangeårig minister under Ptolemaios IV, og Agathokles, broder til Ptolemaios IV's elskerinde Agathokleia, erklærede sig selv for regenter. De forfalskede eller fremlagde et testamente, som gjorde dem til værger, satte den unge konge under Agathokleias og hendes families varetægt og udrensede mulige rivaler. Sosibios tog sig af en stor del af den tidlige administration.

Et skifte indtraf omkring 202 f.Kr., da Agathokles blev den dominerende regent, men han var vidt forhadet for sit udskejende levned og sit vanstyre. Et folkeligt oprør i Alexandria førte til, at han brutalt blev lynchet af en pøbel, med drengekongen som nominelt godkendende. De efterfølgende regenter var Tlepolemos, guvernøren over Pelusium, og dernæst Aristomenes. På tidspunktet for slaget ved Panium i 200 f.Kr. var kongeriget underlagt denne skiftende række af regenter og hoffets rådgivere.

Ved slaget ved Panium blev de ptolemæiske styrker i felten anført af generalen Skopas fra Aitolien, en lejet feltherre udnævnt under regentskabet, og ikke af Ptolemæus V selv. Den unge konge havde ingen virkelig kontrol — beslutningerne, den militære strategi og rigets samlede svaghed udsprang af regenternes handlingslammelse, indre oprør (såsom de indfødte egyptiske opstande) og hofintriger. Denne ustabilitet gjorde det muligt for Antiochos III den Store afgørende at besejre Skopas ved Panium og bemægtige sig Koilesyrien, herunder Judæa, således at området for bestandig blev unddraget ptolemæisk kontrol.

Historikere drøfter sandsynligheden for, at Ptolemæus IV's død skyldtes forgiftning, hvilket også hører til den historiske spekulation vedrørende Vladimir Lenin, Josef Stalin såvel som Sydens dronning, Kleopatra. Putin sejrer i den ukrainske krig, men derpå begynder hans undergang med hans ønske om at gennemføre det kontrollerende forhold, som Sovjetunionen tidligere havde til den ukrainske kirke, hvilket, da det blev fjernet i 1989, var symbolet på kongen i nordens sejr over kongen i syd.

Ukraine er den østslaviske ortodoksis vugge. Vladimir den Stores dåb fandt sted i 988 i Kyiv. Moskva gjorde senere krav på titlen »Det tredje Rom«, efter at Konstantinopel var faldet, og positionerede sig som den retmæssige arvtager og åndelige vogter for alle russiske lande, herunder Ukraine som sit »kanoniske territorium«.

Moskva-patriarkatet har altid betragtet Ukraine som åndeligt uadskilleligt fra Rusland med mottoet »Ét folk, én tro«, en vending, som Putin selv gentagne gange har benyttet. Ukraine, især siden 2014/2022, opfatter i stigende grad Moskvas tilsyn som kolonial og imperial dominans snarere end sandt åndeligt moderskab. Pr. februar 2026 findes der to konkurrerende ortodokse strukturer. Den ene er Den Ortodokse Kirke i Ukraine, som siden 2019 har været uafhængig af den økumeniske patriark Bartholomæus af Konstantinopel. I Kyiv betragtes Den Ortodokse Kirke i Ukraine som den virkelige nationale kirke.

Læseren være advaret: Ukraines Ortodokse Kirke er en anden kirke end den Ukrainske Ortodokse Kirke. Den Ukrainske Ortodokse Kirke er forbundet med Ruslands ortodokse kirke, og af denne grund har Zelenskyj angrebet den. Vatikanet modsætter sig Zelenskyjs angreb, som allerede er i gang, men Putins oprør i vers tolv følger efter hans sejr ved Raphia og ligger endnu i fremtiden.

Den Ukrainske Ortodokse Kirke var historisk knyttet til Moskva-patriarkatet. I kølvandet på invasionen i 2022 erklærede Den Ukrainske Ortodokse Kirke i maj 2022 fuld autonomi, men ukrainske statslige undersøgelser (DESS) har gentagne gange hævdet, at den fortsat er kanonisk og juridisk tilknyttet Moskva. Ukraine vedtog i august 2024 en lov (underskrevet af Zelenskyj), som forbyder ethvert religiøst samfund, der er knyttet til Den Russiske Ortodokse Kirke (»aggressorstaten«). Den Ukrainske Ortodokse Kirke er blevet pålagt fuldstændigt at afbryde forbindelserne eller stå over for en domstolspålagt opløsning af dens Kyiv-metropol. I slutningen af 2025 og begyndelsen af 2026 foregår der fortsat razziaer, overførsler af sogne til Den Ortodokse Kirke i Ukraine (over 1.300 siden 2022), retssager samt advarsler fra FN-eksperter om bekymringer vedrørende religionsfriheden i relation til Den Ukrainske Ortodokse Kirke.

Vatikanet har offentligt modsat sig enhver tvungen opløsning af den ukrainske ortodokse kirke. Rusland og Putin fremstiller dette som direkte forfølgelse af den kanoniske ortodoksi og har gjort beskyttelsen af de „russisk-ortodokse kirker“ til et udtrykkeligt krav i enhver fredsforhandling. Russisk propaganda sammenknytter konsekvent den ukrainske ortodokse kirke og den ukrainske stats angreb på den med „nazisme“ og som en del af deres begrundelse om „denazificering“.

Putin vil formasteligt „gå ind i templet“ og gøre krav på fuldt åndeligt herredømme over den ukrainske ortodoksi i et forsøg på på ny at underordne hele den ukrainske kirkestruktur under Moskva og kræve anerkendelse som det retmæssige åndelige overhoved for den russisk-ortodokse verden.

Dette er den nøjagtige parallel til, at Ptolemæus trænger ind i Det Allerhelligste, mens Uzzija er Zelenskyj, der søger at brænde røgelse. Ptolemæus' oprør fandt sted i Det Allerhelligste, og Uzzijas i det hellige. En sydlig konge, opfyldt af sejren ved „grænselinjen“, som gjorde ende på nazismens stedfortrædende magt, og som derpå overskrider sin grænse ind i det sted, der alene tilhører religionens sfære. Da vil der komme en pludselig forsynsmæssig ydmygelse, og Putin vil

forsvinde fra scenen (således som Ptolemæus IV døde i 204 f.Kr.). Efter magtvakuummet i en „svage-efterfølgere-fase“ vender den nordlige konge tilbage med større kraft og får overtaget i det moderne slag ved Panium i vers 15.

Sytten

Sytten år forekommer tre gange i historien dér, hvor slagene ved Raphia og Panium smelter sammen, linje på linje. De sytten år fra Milanoediktet, hvor rigets østlige og vestlige troner blev ført sammen gennem ægteskab, indtil riget blev delt og skilt i 330. De sytten år, både begyndelsen og afslutningen, er vejmærker for to andre beslægtede profetiske perioder. Med begyndelse hos Nero i året 64 markeres en forfølgelsesperiode, som endte i Konstantin den Stores historie. Overgangen fra Neros forfølgelsesperiode til det kompromis, som Konstantin repræsenterede, identificerer overgangen fra menigheden i Smyrna til menigheden i Pergamon. 313 og Milanoediktet angiver afslutningen på menigheden i Smyrna, og afslutningen på syttenårsperioden er året 330, hvilket var opfyldelsen af den tre hundrede og tresårige profeti i Daniel 11:24.

Han skal trænge ind i provinsens fedeste egne under fredelige former; og han skal gøre det, som hans fædre ikke har gjort, og heller ikke hans fædres fædre; han skal uddele bytte, rov og rigdom blandt dem; ja, han skal lægge sine planer mod fæstningerne, dog kun for en tid. Daniel 11:24.

De sytten år fra 313 og Milanoediktet begynder med en opfyldelse af profetien og ender ved opfyldelsen af en anden profeti. Den første profetiske opfyldelse, som markerer begyndelsen, identificerer overgangen fra menigheden i Smyrna til menigheden i Pergamon, og den profeti, som markerer afslutningen på disse sytten år, identificerer delingen af Rom i Østrom og Vestrom. De sytten år identificeres ved profetisk historie, ikke ved nogen specifik proklamation om sytten år. Alfaet i adskillelsen af den anden menighed fra den tredje menighed faldt sammen med delingen af riget i øst og vest ved opfyldelsen af tidsprofetien om 360 år. Disse to profetier fastslår en periode på sytten år, og de må fastslås som en legitim profetisk periode på grundlag af to eller tre vidners udsagn, hvis sytten er et gyldigt profetisk symbol.

Disse vidner findes i endnu en periode på 250 år, som begyndte i 457 f.Kr. På dette tidspunkt begyndte Daniels 8,14's profeti om de 2.300 år. 457 f.Kr. er et profetisk udgangspunkt og et fastslået profetisk vejmærke. Når man forlænger 250 år ind i fremtiden, kommer man til 207 f.Kr., hvilket er den historiske periode mellem slagene ved Raphia og Panium. Slagene ved Raphia og Panium kan ikke adskilles, for de blev begge udkæmpet af Antiochos den Store. Fra slaget ved Raphia i 217 f.Kr. til slaget ved Panium i 200 f.Kr. er der sytten år. Profetien om de 2.300 år identificerer et dispensationsskifte ved begyndelsen, da det tredje dekret genoprettede Judas nationale suverænitet, og derpå ved afslutningen var der et dispensationsskifte, da Kristus gik fra det hellige til det Allerhelligste. 207 f.Kr. repræsenterer dispensationsskiftet fra egyptisk herredømme over Judæa til den seleukidiske dispensation med herredømme over det herlige land. Den seleukidiske dispensation med kontrol over det herlige land frembragte makkabæropstanden i 167 f.Kr.

Neroperioden på 250 år ender med Konstantin den STORES historie, og de 250 år, der afsluttes mellem de to slag, er Antiochos den STORES historie. Ved slaget ved Raphia besejrede Ptolemæus IV Antiochos den Store, og Ptolemæus regerede i sytten år. Begge 250-årsperioder indeholder en tydelig syttenårig periode. Begge ender i en herskers historie, som er kendt som den STORE. Begge 250-årsperioder begynder ved et etableret profetisk vejmærke, og de ender begge ved et etableret profetisk vejmærke.

De Forenede Stater begyndte den 4. juli 1776, og 250 år senere fører det dig til den 4. juli 2026, hvor Donald Trump, som er kendt som den, der søger at gøre Amerika „stort“, vil fejre disse 250 år. 2026 afsluttes, ligesom de 250 år fra 457 f.Kr., midt i historien om de moderne slag ved Raphia og Panium, kendt som den ukrainske og den Tredje Verdenskrig. En sydlig konges regeringstid, perioden med den første søndagslov og perioden fra slaget ved Raphia til Panium udgør tre perioder på sytten år, som alle er forbundet med den samme profetiske historie. Tre perioder på 250 år når alle frem samtidig i de samme profetiske historier. De tre perioder på 250 år fastslår tre linjer af profetisk sandhed med historie forbundet med Donald Trump, fremstillet enten som Konstantin den Store eller Antiochos den Store.

De tre linjer på 250 år giver tre forskellige, men komplementære illustrationer af de sidste dage. Neros linje identificerer den syttenårige historie om kompromis, som fuldkomment taler til de profetiske karakteristika ved dannelsen af dyrets billede.

Herren har tydeligt vist mig, at dyrets billede vil blive dannet, før nådetiden afsluttes; for det skal være den store prøve for Guds folk, ved hvilken deres evige skæbne vil blive afgjort. Jeres standpunkt er et sådant virvar af selvmodsigelser, at kun få vil blive bedraget.

„I Åbenbaringen 13 fremstilles dette emne klart; [Åbenbaringen 13,11–17, citeret].“

„Dette er den prøve, som Guds folk må bestå, før de bliver besejlet. Alle, som har bevist deres troskab mod Gud ved at holde hans lov og ved at nægte at antage en falsk sabbat, vil stille sig under Herren Gud Jehovas banner og vil modtage den levende Guds segl. De, som opgiver sandheden af himmelsk oprindelse og antager søndagssabbatten, vil modtage dyrets mærke.“
Manuscript Releases, bind 15, s. 15.

Dyrets billede er sammensmeltningen af kirke og stat, hvor kirken har kontrol over forholdet. Konstantins kompromis i forsøget på at forene hedenskab med kristendom er det klassiske eksempel på de sidste dages kompromis.

“I de bevægelser, som nu er i gang i De Forenede Stater for at sikre kirkens institutioner og skikke statens støtte, følger protestanterne i papisternes fodspor. Ja, mere end det, de åbner døren for pavedømmet til på ny at vinde den overhøjhed i det protestantiske Amerika, som det har mistet i den gamle verden. Og det, som giver denne bevægelse endnu større betydning, er den kendsgerning, at det hovedformål, man har for øje, er håndhævelsen af søndagshelligholdelsen—en skik, som stammer fra Rom, og som det hævder som tegnet på sin myndighed. Det er pavedømmets ånd—ånden af tilpasning til verdslige skikke, ærbødigheden for menneskelige traditioner over Guds bud—der gennemtrænger de protestantiske kirker og leder dem til at udføre det samme værk med søndagens ophøjelse, som pavedømmet har udført

før dem.”

„Hvis læseren vil forstå de redskaber, der vil blive taget i brug i den snart kommende strid, behøver han blot at følge beretningen om de midler, som Rom anvendte til det samme formål i tidligere tidsaldr. Hvis han vil vide, hvorledes papister og protestanter i forening vil behandle dem, der forkaster deres dogmer, så lad ham se den ånd, som Rom lagde for dagen over for sabbatten og dens forsvarere.

„Kongelige forordninger, almindelige kirkemøder og kirkelige bestemmelser, understøttet af verdslig magt, var de trin, hvorved den hedenske fest opnåede sin hædersplads i den kristne verden. Den første offentlige foranstaltning, der håndhævede søndagshelligholdelse, var den lov, som Konstantin udstedte. (e.Kr. 321) Dette edikt påbød byboerne at hvile på ‘solens ærværdige dag’, men tillod landbefolkningen at fortsætte deres landbrugsmæssige beskæftigelser. Skønt det i realiteten var en hedensk lovbestemmelse, blev den håndhævet af kejseren efter hans nominelle antagelse af kristendommen.” The Great Controversy, 574.

Den udvikling af kompromis, som førte til, og som igen vil føre til søndagsloven, fremstilles ved den syttenårige periode fra 313 til 330, med den første søndagslov i 321 som historiens midtpunkt. Ved begyndelsen var der et ægteskab mellem øst og vest, og ved afslutningen var der en skilsmisse mellem øst og vest. Den første søndagslov er det midterste vejmærke, som repræsenterer oprør, ligesom det trettende bogstav i det hebraiske alfabet, når det forudgås af det første bogstav og efterfølges af det toogtyvende og sidste bogstav i alfabetet, danner det hebraiske ord sandhed. Ægteskab ved begyndelsen og skilsmisse ved afslutningen identificerer alfa-bogstavet i overensstemmelse med omega-bogstavet. Den periode på 250 år, som begyndte med Nero, bærer Kristi signatur, og den taler til et emne af nærværende sandhed i de sidste dage.

Den 250-årige periode, som begynder i 457 f.Kr., fremhæver det statsmandskab, der repræsenteres af Antiochos den Store, idet han står inden for den syttenårige periode fra Rafia til Panium. Vi forstår dette som statsmandskab, for i 457 f.Kr. begyndte også en profeti på 2.300 år. De 2.300 år er den indre profetiske linje, som taler om Guds genløsningsværk, hvilket svarer til et symbol på kirkestyre. I modsætning til den 250-årige periode, der begyndte med Nero, omhandler den periode, der begynder i 457 f.Kr., den politiske rolle hos den sidste amerikanske præsident, som søger at gøre Amerika og dernæst verden stor, idet han fremmer det fejlagtige katolske begreb om en gylden tidsalder med tusind års fred.

De 250 år for Amerikas Forenede Stater, som er jorddyret i Åbenbaringen tretten, identificerer afslutningen på det sjette rige i Bibelens profeti, som ender, hvor det begyndte, midt i krig. Historiens sejrsherrer fastlægger den historieskrivning, som bevares. De globalistiske, drage-drevne Demokrater betragter det nuværende anarki som en revolution, og de Republikanere, der kun taler og ikke handler, betragter den nuværende historie som en borgerkrig. Demokraterne er repræsentanter for dragen i Bibelens profeti, og Republikanerne fremstilles som frafaldne protestanter, eller med Johannes’ ord i Åbenbaringen seksten er de den falske profet. Amerikas Forenede Stater begyndte i en revolutionskrig, og det ender med en revolutionskrig. Det Republikanske Parti begyndte i en borgerkrig, og de ender i en borgerkrig. Republikanerne ser den borgerkrig, som Demokraterne kalder en revolution.

Trump besidder som den sidste republikanske præsident de profetiske kendetegn fra den første republikanske præsident, som fremtrådte i Borgerkrigens ydre historie. Lincolns ydre Borgerkrig var også den indre historie i Esajas' profeti i kapitel syv, vers otte, som endte i 1863, selve året for Emancipationserklæringen. Skellet mellem de to partier er et primært og grundlæggende profetisk princip. Det begyndte med Kain og Abel, som på Kristi tid var repræsenteret ved saddukæerne og farisæerne, to klasser af Kain, som skulle myrde én Abel.

Farisæerne og saddukæerne repræsenterer dem, der gav deres samtykke til at korsfæste deres Messias, af forskellige grunde, men dog samtykke — akkurat det samme. Farisæerne bekendte sig til at opretholde loven, men gjorde det ikke, ligesom republikanerne. Farisæerne bekendte sig til at opretholde den oprindelige guddommelige lov, men fortolkede loven gennem deres egen fordomsfulde logik. Den oprindelige Lov er for farisæerne, hvad Forfatningen er for republikanerne, selve den Forfatning, de hævder at støtte, men ikke gør. Saddukæerne forkastede Guds kraft, og skønt de var en mindre sekt end farisæerne, beherskede saddukæerne Judæas religiøse og politiske landskab på Kristi tid. Demokraterne er en mindre sekt end republikanerne, så lille, at de må bedrage for at forblive ved magten, men ved magten forbliver de, for deres modstandere, som bekendte sig til at opretholde lige retfærdighed for alle, gør intet for at håndhæve de lovprincipper, de bekendte sig til at opretholde.

Der er intet nyt under solen, og de to politiske partier i De Forenede Stater er i lige så høj grad en del af det profetiske landskab, som farisæerne og saddukæerne var det. Der findes naturligvis mange andre paralleller langs denne profetiske linje, men det er først, når man ser det profetiske forhold mellem de to vanhellige magter, som, skønt de er modstandere, bliver forenet imod hellighed, at man da ser Ptolemæus og Uzzija i det rette lys. Begge sydlige konger forsøgte at ofre ved det samme tempel, men Ptolemæus, fra Egypten, repræsenterer en dragemagt—Demokraterne. Uzzija, som konge af Judæa, er lederen af det herlige land, som er frafalden protestantisme, eller den falske profet—Republikanerne.

Forholdet mellem dragen og den falske profet fremstilles klassisk på Karmels bjerg. På bjerget repræsenterede Akab dragen, og Jezebels Ba'als og Astaroths profeter repræsenterede de falske profeter, som stod imod Elias. Dyret, som er Jezebel, befandt sig stadig bag kulisserne i Samaria. Den med den falske profet forenede drage blev også fremstillet ved det hedenske Roms og jødernes forening ved korset, sådan som Demokraternes og Republikanernes forening vil være det ved søndagsloven. Elementerne i en forenet magt er repræsenteret ved Demokraterne og Republikanerne inden for jorddyrets republikanske horn. Disse to ugudelige politiske magter er repræsenteret ved Kain, og Abels linje besidder ligeledes en todelt opdeling.

Abels linje, som i forhold til Kains ydre linje er den indre linje, og som repræsenteres ved to klasser af jomfruer. Udviklingen af det protestantiske horn på jorddyret, som er De Forenede Stater, fremstilles ved en række religiøse renselser, begyndende med menigheden i Sardes i 1798, da De Forenede Stater blev det sjette rige i Bibelens profeti. Sardes var en menighed, som havde et navn og hævdede, at den levede, men den var død. I 1798 var de protestantiske sekter, der havde brudt med den pavelige kirke, allerede ved at vende tilbage til Rom. De kristne blev først kaldt kristne i Antiokia.

“Det var i Antiokia, at disciplene først blev kaldt kristne. Navnet blev givet dem, fordi Kristus var hovedtemaet i deres forkyndelse, deres undervisning og deres samtaler. Uophørligt genfortalte de de begivenheder, der havde fundet sted i dagene for Hans jordiske tjeneste, da Hans disciple var blevet velsignet med Hans personlige nærvær. Utrætteligt dvælede de ved Hans lære og Hans helbredelsesundere. Med skælvende læber og tårefyldte øjne talte de om Hans dødsangst i haven, Hans forræderi, rettergang og henrettelse, den overbærenhed og ydmyghed, hvormed Han havde udholdt den hån og tortur, som Hans fjender havde påført Ham, og den guddommelige medlidenhed, hvormed Han havde bedt for dem, der forfulgte Ham. Hans opstandelse og himmelfart samt Hans gerning i himlen som Mellemand for faldne mennesker var emner, som de med glæde dvælede ved. Med rette kunne hedningerne kalde dem kristne, eftersom de prædikede Kristus og rettede deres bønner til Gud gennem Ham.”

„Det var Gud, som gav dem navnet kristne. Dette er et kongeligt navn, givet til alle, som slutter sig til Kristus. Det var om dette navn, Jakob senere skrev: ‘Er det ikke de rige, som undertrykker jer og drager jer for domstolene? Er det ikke dem, som spotter det herlige navn, som er nævnt over jer?’ Jakob 2,6. 7. Og Peter erklærede: ‘Men dersom nogen lider som kristen, da skal han ikke skamme sig, men prise Gud i denne sag.’ ‘Dersom I smædes for Kristi navn, er I salige; thi herlighedens og Guds Ånd hviler over jer.’ 1 Peter 4,16. 14.“ Apostlenes Gerninger, 157.

Efesos-menigheden fik navnet kristen, hvilket førte til den forfulgte menighed i Smyrna, som blev efterfulgt af kompromisets menighed i Pergamos’ historie. Da pavedømmet overtog tronen, markerede en adskillelse Guds sande menighed som menigheden i ørkenen. Den romerske kirke var Thyatira. Ved afslutningen af ørkenperioden på tolv hundrede og tres år opstod protestantismens kirke, og fra dette tidspunkt og fremefter fremstilles det protestantiske horn ved en guddommelig række af prøver og renselser.

Protestantismen begyndte, da Martin Luther i 1517 sømmede sine 95 teser op på døren, og „23“ år senere, i 1540, blev jesuiterordenen grundlagt. I 2013 blev den 95. og sidste præsentation af Habakkuks Tavler sømmet op på døren, og den 13. marts 2013 blev den første jesuitiske pave indsat. Martin Luther blev i netop denne historie ekskommunikeret af pave Leo. Tænk engang ...

I 1798 gjorde menigheden i Sardes krav på at bære navnet „protestant“, men ved at vende tilbage til Rom var de allerede ved at svigte i at opretholde deres navn. Da milleritisk adventisme i 1844 overtog protestantismens fakkelt, repræsenterede de en irettesættelse af Jeroboam, Israels første konge, en nation, som var blodsbeslægtet med stammen i Juda, hvor Gud havde anbragt sit tempel. Jeroboam opstillede en forfalskning, baseret på den religion, som repræsenterede hans nations tidligere trældom. Han gentog Arons grundlæggende oprør ved at oprejse et billede af et dyr med hele den profetiske betydning, der er knyttet til beretningen. Men ved sin indvielsesgudstjeneste irettesatte milleritisk adventisme hans uvillighed til fortsat at lede den sande tilbedelse hen til helligheden, hvor Gud bor. Jeroboam ønskede, at tilbedelsens fokus skulle være i Betel og Dan, hvilket repræsenterer dem fra Sardes i 1844, som nægtede at følge Kristus ind i det Allerhelligste.

Milleritisk adventisme valgte at vende tilbage til Roms religion og tog netop de læremæssige argumenter op, fra dem der netop var blevet afsløret som falske profeter gennem deres forkastelse af Millers budskab, som deres teologiske mestre for at retfærdiggøre deres forkastelse af det profetiske budskab om de syv tider. Milleritisk adventisme valgte, ligesom den ulydige profet, sin egen vej i stedet for at følge Guds ledelse. Den vej, som de tåbelige vælger i alle prøvelserne og udrensningerne af de vise og de tåbelige jomfruer fra den protestantiske reformation og fremefter i den profetiske historie, er den vej, som vender tilbage til dyrkelsen af det land, som du blev udfriet fra, og som man siger: „Alle veje fører til Rom.“ Alle veje undtagen Jeremias’ gamle stier.

Den protestantiske reformation var blevet forudskygget ved Moses’ tilbagevenden til Egypten for at føre Guds folk ind i det forjættede land. Da de først var kommet ud af trældommens land, havde Gud til hensigt at give sit udvalgte folk sin lov. I Moses’ og den protestantiske reformations linje blev oprør åbenbart umiddelbart efter udfrielsen. Gud prøvede Sardes, et folk, som hævdede at have et levende navn, men som var døde på tidspunktet for William Millers budskab. To udrensninger fandt sted i 1844; den første var udrensningen af menigheden i Sardes, som havde hævdet at være protestanter, men blev bevist at være døde; og derefter blev milleritterne udrenset i samme år, som opfyldelse af lignelsen om de ti jomfruer.

Demokraterne og Republikanerne repræsenterer to politiske klasser, som tilsammen udgør det republikanske horn på jorddyret i Åbenbaringen tretten. De kloge og de dårlige jomfruer er to religiøse klasser, som tilsammen udgør det protestantiske horn på jorddyret. De kloge jomfruer besidder det første navn, som blev givet i Antiokia. De kloge jomfruer er kristne, men de er også filadelfiere, som har løftet om at modtage et navn.

Den, der sejrer, ham vil jeg gøre til en søjle i min Guds tempel, og han skal aldrig mere gå ud derfra; og jeg vil skrive på ham min Guds navn og navnet på min Guds stad, det nye Jerusalem, som kommer ned fra himlen fra min Gud; og jeg vil skrive på ham mit nye navn.
Åbenbaringen 3,12.

Første gang Gud gav sit folk navnet kristne, var i Antiokia, og den historie, hvori den laodikeiske bevægelse blandt de hundrede og fireogfyrre tusinde forvandles til den filadelfiske bevægelse blandt de hundrede og fireogfyrre tusinde, er også historien om Antiochos den Store, efter hvem byen Antiokia er opkaldt, og som fremstilles ved afslutningen af en periode på 250 år mellem slagene ved Raphia og Panium.

Vi vil fortsætte med disse ting i den næste artikel.